

Arrest

nr. 214 173 van 18 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BUYCK
Lombardenvest 34/2de verdiep
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 9 juli 2018 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en op 25 juli 2018 wordt deze beslissing ter kennis gebracht aan verzoeker. Dit betreft de eerste beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.01.2018 werd ingediend door :

Z., C.

nationaliteit: China

geboren te FUJIAN op (...)1997

adres : (...) ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Op 30.05.2005 werd betrokkene in het bezit gesteld van een IK voor kinderen dit door het huwelijk van zijn vader de heer Z. J. en stiefmoeder. Dit huwelijk werd op 30.09.2009 nietigverklaard. Betrokkene werd samen met zijn vader en zus in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het ingediende beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 30.03.2011.

Betrokkene beweert wanneer hij moet terugkeren naar het land van herkomst , zijn schoolopleiding verstoord zou worden en hij zijn schooljaar zou missen. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat het belang geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het academiejaar 2017/2018 is afgelopen . Bovendien is betrokkene niet langer school- en/of leerplichtig.

Betrokkene kan steeds op basis van een studentenvisum terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont onvoldoende aan het zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zou zijn dat een tijdelijke een schending van art. 8EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding en woonst meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Bovendien verblijft de vader van betrokkene ook in precair verblijf en kan hij betrokkene vergezellen naar het land van herkomst.

Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over een verblijfplaats zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (hij perfect Nederlands spreekt, hij hier een voltallige vrienden-en

kennisgeving heeft, werkbereid is) verantwoordelijk niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 9 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op 25 juli 2018.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam, voornaam: Z., C.

geboortedatum: (...)1997

geboorteplaats: FUJIAN

nationaliteit: China

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van “een substantiële vormvereiste, meer bepaald de motiveringsplicht vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 (de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen)”, van de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de “regels van behoorlijk bestuur”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“EERSTE MIDDEL TOT NIETIGVERKLARING

Schending van een substantiële vormvereiste, meer bepaald de motiveringsplicht vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 (de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), schending van de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 8 EVRM, schending regels behoorlijk bestuur, schending zorgvuldigheidsbeginsel, schending redelijkheidsbeginsels, schending proportionaliteitsbeginsel

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)”.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd”.

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn”.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechten en in feiten evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

“Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste” (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker.

De heer C. Z. is geboren op (...) 1997 te Fujian (China).

Hij is van Chinese nationaliteit.

Op nauwelijks 8-jarige leeftijd kwam verzoeker naar België in het kader van een gezinshereniging met zijn ouders.

Hij liep hier school, zowel de lagere school als de middelbare school, Don Bosco Technische instituut Hoboken met goed gevolg.

Thans studeert hij aan de Karel de Grote Hogeschool met gunstig gevolg. Hij legde het voorbije schooljaar het tweede jaar bachelor chemie af. Er dient nog een derde jaar bijkomend gedaan te worden (schooljaar 2018-2019) voor het bekomen van zijn bachelor.

Vanaf de leeftijd van 8 jaar bleef verzoeker onafgebroken op Belgisch grondgebied.

Zijn volledige psychosociale ontwikkeling vanaf die leeftijd speelt zich af in de Belgische samenleving.

Het is in België dat de heer Z. zijn kennis- en vriendenkring uitbouwde sinds die datum.

Hij spreekt perfect Nederlands en is goed geïntegreerd.

Verzoekende partij verbleef rechtsgeldig op Belgisch grondgebied van 2005 tot en met 2010 tot een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van zijn vader.

Zoals reeds in het verzoek machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd benadrukt kwam de heer Z. als minderjarige naar België.

Hij heeft niet zelf gekozen om naar België te komen. Hij was op dat moment immers te jong om zijn lot zelf in handen te nemen. De immigratiebeslissing werd genomen door zijn ouders.

Op datum van de bestreden beslissing verblijft verzoeker al meer dan 13 jaar ononderbroken in België.

Gelet op de jonge leeftijd dat hij naar België kwam in het kader van de gezinshereniging met zijn ouders - hij was nauwelijks 8 jaar oud op datum van zijn overkomst naar België - heeft hij geen banden meer met zijn land van herkomst China.

Zijn volledige opvoeding en ontwikkeling vond plaats in België, waar hij niet alleen lagere school maar ook middelbare school liep.

Dus m.a.w. het is in de Belgische samenleving dat verzoeker opgroeide waarbij hij zich volledig integreerde in de Belgische samenleving en daar van jongs af aan deel uitmaakte.

Verzoeker heeft geen enkele band meer met zijn land van herkomst. Al zijn sociale relaties en zijn privé- en publiek leven spelen zich af in België.

Hij heeft zelfs, gelet op de jonge leeftijd dat hij naar België kwam waar hij verder opgroeide, nauwelijks herinneringen aan China.

Dat er een einde gesteld werd aan het verblijf van zijn vader omwille van de beslissing dat deze een schijnhuwelijk met zijn stiefmoeder heeft afgesloten kan bezwaarlijk verweten worden aan verzoeker die in deze handeling geen enkel aandeel had maar daar wel de gevolgen van ondervindt aangezien na een voorafgaand legaal verblijf tot 2010 - thans meer dan 8 jaar geleden - een einde werd gesteld aan zijn voorafgaand legaal verblijf. Hij was toen nauwelijks 13 jaar oud en van een minderjarige kan bezwaarlijk verwacht worden dat deze op eigen houtje naar zijn land van herkomst (China) zou terugkeren, daar waar zijn ouders, van wiens onderhoud hij als kind afhankelijk was, hun verblijf in België - weliswaar illegaal - bestendigden.

Zoals reeds in het inleidend verzoekschrift werd aangevoerd bevindt verzoeker, ten gevolge van de handelingen gesteld door zijn vader, zich zonder verblijfsrecht in een land waarin hij is opgegroeid dat hij als het zijne beschouwd aangezien er geen bindingen meer met China zijn en waar hij het centrum van zijn belangen heeft gevestigd waarvan hij de waarde, de taal en de samenlevingsregels eigen heeft gemaakt.

Bovendien is hij nog volop bezig aan zijn opleiding chemie die hij met gunstig gevolg afwerkt aan de Karel de Grote Hogeschool in Antwerpen waar hij met goed gevolg voor het schooljaar 2018-2019 het derde jaar kan aanvatten.

Met het oog op een regularisatie van zijn toestand, aangezien hij geen verantwoordelijkheid draagt voor het handelen van zijn vader en hij geen ander leven kent dan zijn leven in België, verzocht verzoeker gemachtigd te worden tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 waarbij hij gelet op de buitengewone omstandigheden zoals door hem aangevoerd (onafgebroken verblijf in België van kinds af aan met ontegensprekelijk een periode van legaal verblijf 2005 tot 2010, het doorlopen van verschillende schooljaren en het volwassen worden uitsluitend en alleen in België) deze aanvraag ingediend werd op grond van buitengewone omstandigheden in België.

Art. 9 bis van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

§1: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Deze maakt ze over aan de minister of diens gemachtigde.

Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De Raad van State gaf in haar rechtspraak reeds met duidelijke bewoordingen aan dat buitengewone omstandigheden geen gevallen van overmacht zijn en dat het volstaat dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst om er machtiging te vragen.

Dat het uitzonderlijk karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden moet worden onderzocht door de overheid in elk geval apart.

Het is geen vereiste dat deze omstandigheden niet te voorzien zijn en het is zelfs niet uitgesloten dat zij gedeeltelijk voortvloeien uit het gedrag van de persoon die ze inroept, voor zover dit gedrag blijk geeft van een normale voorzichtigheid en achtzaamheid.

De overheid dient in elk geval afzonderlijk over het buitengewone karakter van de aangebrachte omstandigheden te oordelen, en dit terwijl het onderzoek van de aanvraag twee aspecten bevat met name de ontvankelijkheid en de grond van de aanvraag dit op generlei wijze uitsluit dat, zoals in onderhavig geval, een zelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid kan zijn die de aanvraag van op Belgisch grondgebied verantwoordt en ook de reden uitmaakt die het verzoek gemachtigd te worden tot verblijf gegrond verklaart.

De heer Z. voerde aan dat hij als kind naar België gekomen is in 2005 in het kader van een gezinshereniging met zijn ouders.

Hij voerde aan dat hij sinds 2005 gedurende een periode legaal verbleef in België (tot 2010), nadien onafgebroken als minderjarige tot datum meerderjarigheid 04.05.2015 opgroeide in België, hier school liep met gunstig gevolg en geen banden meer heeft met zijn land van herkomst.

Ook vanaf zijn meerderjarigheid verbleef hij tot op heden onafgebroken in België en volgt hij een opleiding chemie aan de Karel de Grote Hogeschool, 2de jaar beëindigd.

Er bestaat geen betwisting over dat verzoekende partij slecht 8 jaar oud was toen hij in België aankwam, evenmin betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekende partij hier opgroeide, hier school liep en nog steeds loopt zoals blijkt uit de voorgelegde stukken (stuk 1: eindrapport 6de middelbaar, stuk 4: rapporten middelbaar, stuk 5: inschrijving Karel de Grote Hogeschool schooljaar 2017-2018).

Op het verzoekschrift werd uitdrukkelijk melding gemaakt van het feit dat de opleiding chemie nog niet beëindigd is gezien een bachelor 3 jaar betreft en nu recent in juni met gunstig gevolg het 2de jaar beëindigd werd.

Verzoekende partij heeft de intentie én de bedoeling om schooljaar 2018-2019 zijn 3de jaar bachelor aan te vatten.

Verzoekende partij voerde uitdrukkelijk aan dat hem terugsturen naar zijn land van herkomst om de aanvraag tot machtiging tot verblijf daar te doen inhoudt dat hij het schooljaar moet onderbreken voor een onbepaalde periode en dat hij, in geval van een langdurige procedure, mogelijks een schooljaar zal verliezen.

Dit zou voor verzoekende partij een serieuze inpact hebben. Indien verzoekende partij zijn opleiding zou moeten stopzetten, zouden zijn inspanningen van de voorbije jaren én investering van de Belgische staat in zijn opleiding tevergeefs zijn geweest (de Raad van State oordeelde reeds dat het onderbreken van een schooljaar geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken).

Bovendien voerde verzoeker op uitgebreide wijze aan dat hem terugsturen naar China een verregaande schending zou uitmaken van art. 8 EVRM aangezien hij hier opgegroeid is en zijn opvoeding, ontwikkeling en sociale relaties zich allen uitsluitend en alleen in België bevinden nu hij geen enkele band meer met China heeft, dat hij als kind definitief verlaten heeft.

Zoals hoger gesteld liep verzoekende partij hier lagere school, middelbare school en volgt thans hoger onderwijs. Hij is bijgevolg zeer goed geïntegreerd, spreekt perfect Nederlands en zijn volledige vrienden- en kennissenkring bevinden zich in België.

De bestreden beslissing gaat op geen enkele wijze in op deze aangehaalde argumenten of laat deze met niet afdoende motieven buiten beschouwing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eén ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinslevens. zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, §34. EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), §150. EHRL 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), §93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EVRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), §153). De beoordeling is er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en gescheidt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunessen/Nederland (GK), §105)/ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Ree/The United Kingdom, §37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §106).

Gaat het om een weigering van een voorgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het aan van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, §54; EHRM 9 oktober 2003, Silvenko/Letland (GK), §113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, §62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §76).

Rekening houdende met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu kan niet betwist worden dat het gaat om een onontvankelijkheid verzoek regularisatie na een eerder legaal verblijf, onontvankelijkheid die neerkomt op een weigering .

Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen de beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Op geen enkele wijze wordt onderzocht of de bestreden beslissing het privéleven van de verzoekende partij schendt terwijl het voor de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing gekend was dat de verzoekende partij jaren legaal in het Rijk verbleef als kind en onbetwistbaar vaststaat dat hij sinds zijn 8 jaar tot op heden onafgebroken op Belgisch grondgebied verbleef en niet betwist kan worden dat verzoeker al zijn sociale relaties en belangen hier heeft .

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, §61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu. zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, §55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §46).

Het Hof benadrukt dat art. 8 eveneens het recht beschermt om banden te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr.2346/02, § 61, 2002-I I I. EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151. EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-1). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van art. 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

De bestreden beslissing stelt dat het langdurig verblijf in België van verzoekende partij niet aanvaardt kan worden als buitengewone omstandigheid, omdat dit verblijf zich grotendeels (sinds 2010-2011) in de illegaliteit afgespeeld heeft dit terwijl onbetwistbaar vaststond dat verzoekende partij van kindsbeen af op zeer jonge leeftijd in het kader van een gezinshereniging naar België is gekomen in 2005, hier school gelopen heeft, hier opgegroeid is en hier al zijn sociale relaties gedurende zijn ontwikkeling in België heeft uitgebouwd waarbij hij aanvankelijk een legaal verblijf had van 2005 tot 2010 in het kader van de gezinshereniging met zijn vader.

Dat aan dit verblijf weliswaar een einde werd gesteld na de nietigverklaring van het huwelijk van zijn vader, waar verzoekende partij als minderjarige geen enkel aandeel in had in 2010, dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekende partij sindsdien evenwel onafgebroken weliswaar illegaal op Belgisch grondgebied verbleven heeft, hier verder scholing heeft gevolgd en tot op datum van heden nog steeds volgt.

Dat verzoekende partij met andere woorden reeds meer dan 13 jaar op Belgisch grondgebied verblijft, van hem als minderjarige in het jaar 2010 bezwaarlijk kon verwacht worden dat hij, nu zijn ouders hun verblijf in België probeerden te bestendigen, alleen naar China zou gaan en dus verder in België opgroeide. Dat de bestreden beslissing zicht ertoe beperkt te stellen dat het langdurig verblijf grotendeels illegaal was, alsof dit volstaat om iedere verdere controle op de toepassing van art 8 EVRM uit te sluiten , maar dit evident geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekende partij als minderjarige hier opgroeide en hier het epicentrum van zijn belangen en sociale relaties heeft, bovendien met geen woord gerept wordt op de aangevoerde argumentatie van verzoekende partij dat het verblijf, hetzij

legaal (periode 2005 tot 2010) dan wel illegaal (2010 tot heden) geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekende partij al zijn belangen hier in België heeft.

Dat door het ontbreken van iedere motivering met betrekking het feit dat verzoekende partij het centrum van zijn sociale belangen in België heeft en het stilzwijgen hierover, de facto dit gegeven erkend wordt, alleszins op geen enkele wijze weerlegd wordt.

Dat verzoekende partij als kind hier school gelopen heeft is een loutere uitvoering van de schoolplicht en het recht op onderwijs zoals ingeschreven in de grondwet, gegeven dat primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwetgeving.

De bewering als zou betrokkene moeten geweten hebben dat zijn scholing precair was veronderstelt dat verzoekende partij in 2010, op een ogenblik dat hij minderjarig was, hierover enige beslissing zou kunnen genomen hebben (wat manifest in strijd zou zijn met de leerplicht en bovendien van een minderjarige die wilsonbekwaam is en aangewezen is op het onderhoud van zijn ouders die zelfstandig beslissen in België te blijven, niet vereist kan worden).

Dat het opvallend is hoe in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over het feit dat verzoekende partij onmiskenbaar hier het centrum van al zijn belangen heeft en door haar stilzwijgen hierover dit gegeven niet weerlegd wordt, wat ook niet zou kunnen, aangezien in gelijkaardige zaken door dezelfde dienst vreemdelingenzaken en idem bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, het enkele feit van als kind naar België te komen, hier school te lopen en opleiding te volgen gedurende een langere periode, uitdrukkelijk erkend wordt dat hierdoor het centrum van de sociale belangen van de betrokkene in België liggen en onder de bescherming van art 8 EVRM vallen.

"De raad stelt vast: uit deze motivering blijkt dat de gemachtigde de scholarisatie en integratie van de kinderen - en dus ook van het kind K.O waarop de bestreden beslissing betrekking heeft erkend.Thans blijkt onmiskenbaar een bijzonder lang verblijf op Belgisch grondgebied van het oudste kind K.O. Dit kind kwam reeds op 19 januari 2008 aan in het kader van gezinshereniging. Hij was toen 6 jaar oud, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Op het ogenblik van de bestreden beslissing is dit kind reeds bijna 16 jaar oud en legt een attest voor van 06.09.2016 waaruit blijkt dat hij reeds in het 1ste jaar van de 2de graad zit van het algemeen secundair onderwijs en ook zijn rapport ligt voor van het schooljaar 2015-2016... De gemachtigde betwist dat een erg lange verblijfsduur niet, noch dat hij in België school loopt en volledig ingeburgerd is en het heel moeilijk zou hebben om zich aan te passen in Marokko..." (Zie arrest 191.800 van 11.09.2017 waar een schending van art 8 EVRM weerhouden wordt.) zodat er geen reden is om in hoofde van verzoekende partij, die ook als minderjarige naar België kwam op ongeveer dezelfde leeftijd, hier volledig school liep en hier thans meer dan 13 jaar verblijft, hem deze erkenning van zijn integratie, scholarisatie en centrum sociale belangen in België te ontzeggen.

Anders oordelen zou betekenen dat de staatssecretaris met twee maten en gewichten zou oordelen, in identieke situaties.

Door in de bestreden beslissing met geen woord te reppen over het feit dat het centrum van de sociale belangen van verzoekende partij zich onbetwistbaar in België bevindt dan wel de aangevoerde elementen van verzoekende partij die dit gegeven bevestigen (langdurig verblijf onafgebroken in België van jongs af aan met scholing en integratie zonder enige terugkeer naar China) te negeren dan wel te miskennen, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht nu juist deze elementen door verzoekende partij werden aangehaald als buitengewone omstandigheid.

Ook de motivering in de bestreden beslissing waar deze aanvoert dat "wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont onvoldoende aan dat zijn netwerk van persoonlijke sociaal en economische belangen van die orde zou zijn dat de tijdelijke (verwijdering) een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene verklaart bij geen enkele binding en gevoelens meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij legt hiervan geen bewijzen voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Bovendien verblijft de vader van betrokkene ook in precair verblijf en kan hij betrokkene vergezellen naar het land van herkomst", gaat voorbij aan het gegeven dat verzoekende partij al op jonge leeftijd naar België gekomen is en aanvoerde geen enkele binding meer te hebben met China, temeer daar zijn ouders en zuster ook in België verblijven.

Het lijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken met twee maten en gewichten lijkt te werken waar in de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak 191.800 (vergelijkbare zaak zie hoger) de integratie, bestaande uit sociale relaties (wat ruimer is dan louter familiale bindingen) en het ontbreken van iedere

band met het land van herkomst wel zondermeer aanvaard werd op basis van het feit dat kinderen in die zaak op jonge leeftijd, vergelijkbaar met de leeftijd waarop verzoekende partij naar België kwam, hier gedurende langere tijd school liepen en opgroeiden terwijl in casu dezelfde argumenten gewoon terzijde geschoven worden, niet in overweging genomen worden evenwel zonder weerlegd te worden.

Dat verzoekende partij moeilijk een negatief bewijs kan leveren van het ontbreken van bindingen met China. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat er nog wel degelijk bindingen in hoofde van verzoekende partij met China bestaan, zij daarvan het bewijs dient te leveren, dit terwijl uit geen enkel element van het dossier voorgehouden bestaande bindingen van verzoekende partij met China blijken.

Waar de Dienst Vreemdelingenzaken aanvoert dat het verblijf van verzoekende partij is voortgevloeid uit het frauduleus gedrag van zijn vader de Dienst Vreemdelingenzaken bezwaarlijk kan voorhouden dat verzoekende partij hierin enig fout treft.

Dat ook hier de Dienst Vreemdelingenzaken er met geen woord over rept in zijn motivering maar enkel voorhoudt dat verzoekende partij had moeten weten dat zijn verblijf precair was, dit terwijl op datum van de beslissing (2010) verzoekende partij minderjarig wilsonbekwaam is.

Dat de bestreden beslissing evenwel voorbijgaat aan het feit dat ook in geval van fraude dient overgegaan te worden een billijke belangenafweging in het licht van art. 8 van het EVRM (EHRM 28.06.2011, Nunes tegen Noorwegen RVS 04.08.2016 nr. 235582 EVS 03.08.2018 nr. 238919) en casu niet redelijkerwijze kan voorgehouden worden dat de belangenafweging op redelijke wijze is geschied en in een 'fair balance' heeft geresulteerd tussen enerzijds het belang van verzoekende partij die destijds als minderjarige na voorafgaand een legaal verblijf te hebben gehad plots geconfronteerd werd met de intrekking van zijn verblijf ten gevolge van frauduleus gedrag in hoofde van zijn vader waar hij zelf geen fout aan had enerzijds en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid in het handhaven van de openbare orde.

Waar de bestreden beslissing voorhoudt dat een tijdelijke verwijdering geen inbreuk vormt op de art. 8 EVRM omdat zijn familiale relaties hier niet door geschaad zouden worden, miskent de bestreden beslissing het feit dat art. 8 EVRM meer beschermt dan louter familiale relaties maar ook sociale relaties en gaat zij voorbij aan het gegeven dat verzoekende partij, wat de beslissing ook mogen voorhouden, geen enkele binding meer heeft met zijn land van herkomst, wat ook logisch lijkt nu verzoekende partij als jong kind reeds naar België kwam en daar sindsdien onafgebroken verbleven heeft.

Waar verzoekende partij in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk de wens en de verzuchting uitte zijn studies hier te mogen afmaken, argument dat zondermeer niet in overweging wordt genomen, op grond van een slechts beweerde tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied daar waar staatssecretaris voor asiel en migratie de duur van het toekennen van een studentervisum, als dit al zou toegekend worden, uit het oog verliest.

De bestreden beslissing schendt dan ook het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om wettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (Raad van State 17.12.2003, nr. 12650020). Uit de bestreden beslissing blijkt niet op welke wijze aan een belangenafweging is gedaan en voor zover al een belangenafweging gedaan is, wordt een verkeerde afweging gedaan, nu onbestaande relaties in het thuisland van verzoeker door de dienst vreemdelingenzaken worden voorgehouden en deze onbestaande relaties, als hoger aanzien worden dan de relatie die hij heeft binnen zijn kerngezin met zijn ouders en ruimer met zijn sociale relaties, die zich uitsluitend en alleen in België bevinden.

Bijgevolg wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding (Raad van State 14.02.2006, nr. 154954, Raad van state 002.2007, nr. 167411).

Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat bij het nemen van een beslissing de Staatssecretaris steunt op alle gegevens van het desbetreffende dossier en rekening houdt met alle daar voorhanden gegevens, wat in casu niet gebeurd is.

Het is duidelijk dat in casu de belangenafweging niet op een redelijke wijze is geschied. Er is geen toepassing gemaakt van een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van verzoekende partij en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid in het handhaven van de openbare orde.

Ook het bevel het grondgebied te verlaten werd tenorechte afgeleverd.

Als accesorium van de beslissing onontvankelijkheid dient ook dit bevel vernietigd en geschorst te worden.

Waar aan verzoekende partij een bevel het grondgebied te verlaten werd afgeleverd in toepassing van art. 7 van de wet van 15.12.1980 werd geen rekening gehouden met het bepaalde in art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 dat luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezin- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dat de bestreden beslissing dan ook niet gevolgd kan worden daar waar op uitvoerige wijze werd aangetoond dat verzoekende partij van kinds af aan en sinds hij de leeftijd van 8 jaar heeft onafgebroken in België verbleven heeft en hij door het voorleggen van de schoolattesten aantoonde dat hij het centrum van zijn belangen hier in België heeft, plaats waar ook zijn ouders verblijven. Bovendien geen rekening gehouden is met het feit dat betrokkene nog steeds school lopend is en aan de vooravond staat van zijn laatste jaar bachelor aan de Karel de Grote Hogeschool waardoor verwijdering dus manifest een inbreuk betekent op de bescherming zoals voorzien door art. 8 EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt immers dat de belangenafweging in het kader van het door art. 8 van het EVRM beschermde recht op eerbieding van het privéleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid met handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangen afweging van betekenis zijnde feiten én omstandigheden kenbaar worden betrokken wat in casu niet gebeurt.

De bestreden beslissing is duidelijk disproportioneel, het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweeg brengt met name minstens onderbreking, zo niet stopzetting van studies en verwijdering uit het centrum van zijn sociale belangen waar in hij opgegroeid is.

Bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsartikelen en dient nietig verklaard te worden."

2.2 De Raad wijst er vooreerst op dat waar verzoeker verwijst naar de regels van behoorlijk bestuur, dit middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat verzoeker de schending van concrete beginselen aanvoert. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De Raad stelt verder vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen eveneens eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en gedeut dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde geeft aan dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig visum. Er dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt of betwist. Verzoeker maakt ook niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, benadrukt de Raad dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de

aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker uitdrukkelijk de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Wat de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel betreft, merkt de Raad op dat dit beginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft.

De schendingen worden aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing en moeten dan ook worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het

buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker zet uiteen dat hij geboren is in China en op nauwelijks 8-jarige leeftijd naar België kwam in het kader van gezinshereniging met zijn ouders. Hij ging naar de lagere en de middelbare school in België en studeert thans aan de Karel de Grote Hogeschool waar hij nog een derde jaar (schooljaar 2018-2019) dient te volgen voor het bekomen van zijn bachelor. De verwijzing naar zijn onafgebroken verblijf in België sinds de leeftijd van 8 jaar – waaronder van 2005 tot en met 2010 op basis van legaal verblijf – waardoor zijn opvoeding en ontwikkeling op allerlei vlakken in België hebben plaatsgevonden, vormt de rode draad doorheen het betoog van verzoeker.

Verzoeker zet uiteen dat buitengewone omstandigheden geen gevallen van overmacht of onvoorzienbaar moeten zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit wel zou zijn vereist.

Waar verzoeker uiteenzet dat de immigratiebeslissing werd genomen door zijn ouders en dat hem bezwaarlijk kan verweten worden dat er een einde werd gesteld aan het verblijf van zijn vader omwille van de beslissing dat zijn vader een schijnhuwelijk had afgesloten, noch verwacht kan worden van een minderjarige dat hij op eigen houtje naar zijn land van herkomst zou terugkeren, kan dit verwijt of deze beslissing evenmin als dusdanig in de bestreden beslissing worden gelezen. Wel wordt een overzicht gegeven van de voorgaanden om aan te tonen dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt:

“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Op 30.05.2005 werd betrokkene in het bezit gesteld van een IK voor kinderen dit door het huwelijk van zijn vader de heer Z. J. en stiefmoeder. Dit huwelijk werd op 30.09.2009 nietigverklaard. Betrokkene werd samen met zijn vader en zus in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het ingediende beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 30.03.2011.”

De opgesomde voorgaanden worden door verzoeker niet betwist.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert tevens: *“De overige aangehaalde elementen (hij perfect Nederlands spreekt, hij hier een voltallige vrienden-en kennissenkring heeft, werkbereid is) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad wijst er tevens op dat, gelet op het hogerstaande, in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde

rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet onredelijk. De Raad stelt niet vast dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken.

Verzoeker schuift ook meermaals naar voren dat hij een opleiding volgt aan de Karel de Grote Hogeschool in Antwerpen waar hij het derde jaar kan vervolledigen gedurende het schooljaar 2018-2019. Ook dit element heeft verzoeker aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt volgend standpunt in:

“Betrokkene beweert wanneer hij moet terugkeren naar het land van herkomst, zijn schoolopleiding verstoord zou worden en hij zijn schooljaar zou missen. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat het belang geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het academiejaar 2017/2018 is afgelopen. Bovendien is betrokkene niet langer school- en/of leerplichtig.

Betrokkene kan steeds op basis van een studentervisum terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.”

De bestreden beslissingen zijn genomen op 9 juli 2018 en werden ter kennis gebracht op 25 juli 2018. De bevoegde gemachtigde stelt aldus correct vast dat het academiejaar 2017-2018 is afgelopen. Evenmin kan verzoeker weerleggen dat hij niet langer school- en/of leerplichtig is. Tevens blijkt dat gelet op het feit dat verzoeker eveneens het voorwerp is van een definitieve beslissing waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven – dit wordt niet betwist door verzoeker – dat verzoeker minstens sinds 30 maart 2011 op de hoogte was dat hij het grondgebied dient te verlaten, tenzij hij beschikt over de nodige documenten. De Raad kan verzoeker bijtreden waar hij voorhoudt dat van een minderjarige niet kan verwacht worden dat hij het land verlaat, doch het voorgaande impliceert eveneens dat verzoeker op het moment van zijn meerderjarigheid kennis had van de illegaliteit van zijn verblijf en aldus eveneens voorafgaand aan het aanvangen van zijn hogere studies. Verder vermeldt verzoeker ook zelf dat de Raad van State reeds oordeelde dat het onderbreken van een schooljaar geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Bovendien weerlegt verzoeker het motief niet dat hij op basis van een studentervisum kan terugkeren naar België om hier zijn studies verder te zetten. Hij beperkt zich tot de bewering dat de duur van het toekennen van het studentervisum, als dit al zou toegekend worden, uit het oog wordt verloren. Verzoeker oppert enkel een hypothetische stelling en gaat zelf voorbij aan het feit dat het hem toekomt aan te tonen dat hij aan de nodige voorwaarden voldoet.

Dezelfde vaststelling dringt zich op waar verzoeker aanhaalt geen banden te hebben met zijn land van herkomst China of lijkt aan te geven nergens terecht te kunnen. Immers, weerlegt hij hiermee het motief van de bevoegde gemachtigde niet waar hij motiveert:

“Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding en woonst meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Bovendien verblijft de vader van betrokkene ook in precair verblijf en kan hij betrokkene vergezellen naar het land van herkomst.”

Waar verzoeker meent geen negatief bewijs te kunnen voorleggen, mag ook volgend motief niet uit het oog worden verloren:

“Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus,

accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over een verblijfplaats zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De Raad verduidelijkt tevens dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Eveneens in dit kader wijst de Raad erop dat waar verzoeker verwijst naar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, of het indienen van voormelde aanvraag met het oog op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, dit geen automatische gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de betrokkene geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht, noch verhindert dit dat ten aanzien van hem maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen.

Ook in het licht van artikel 8 van het EVRM verwijst verzoeker naar zijn schoolloopbaan, integratie, talenkennis, (legaal) verblijf, opvoeding, ontwikkeling en sociale relaties die zich uitsluitend in België bevinden.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad merkt op dat rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De Raad wijst er in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM tevens op dat waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, dat anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties. Deze vallen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Bij de beoordeling of er

al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25). [...]

Verzoeker dient dan ook in de eerste plaats de aanwezigheid van een gezins- of familielevens aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij geeft echter een zeer uitgebreide theoretische uiteenzetting zonder concreet aan te duiden uit welke leden het gezin of zijn familie bestaan, minstens toont hij desgevallend het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aan.

Wel verwijst hij naar zijn privéleven. De Raad merkt in dit kader vooreerst op dat de door verzoeker aangevoerde elementen reeds zijn onderzocht in het kader van de aangevoerde buitengewone omstandigheden, doch niet werden weerhouden. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om hinderpalen aan te tonen die een terugkeer zouden belemmeren.

Wederom heeft de gemachtigde van de staatssecretaris gemotiveerd en meer bepaald:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont onvoldoende aan het zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zou zijn dat een tijdelijke schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen.”

Verzoeker kan aldus niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met zijn privéleven, het centrum van zijn sociale belangen of de aangehaalde elementen. Door steeds opnieuw en tevens op algemene wijze te verwijzen naar dezelfde elementen en aan te geven een andere mening te zijn toegedaan, worden ook deze motieven niet onderuit gehaald.

Waar verzoeker doorheen zijn betoog verwijst naar rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat de arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen.

Verzoeker wist overigens op het moment dat hij meerderjarig werd en zijn hogere studies aanvatte, dat hij een privéleven creëerde waarvan het voortbestaan onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met zijn uitgebreid, doch bovenal herhalend, algemeen en theoretisch betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij hoe dan ook niet aantoont dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er nog op dat voormeld artikel van de vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals artikel 8 van het EVRM, en dat er geen enkele reden is om te veronderstellen dat het gezins- en familielevens waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld. Voor het overige toont verzoeker niet aan in welke zin rekening diende te worden gehouden met zijn gezondheidstoestand of het hoger belang van het kind.

In de mate dat verzoeker meent dat de overwegingen in het kader van artikel 8 van het EVRM eveneens in de tweede bestreden beslissing moeten worden opgenomen, kan de Raad deze verwachting niet bijtreden daar beide bestreden beslissingen op dezelfde dagen zijn genomen en ter kennis gebracht. Eveneens heeft verzoeker zoals blijkt uit onderhavig beroep de mogelijkheid benut om de motieven in rechte aan te vechten.

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat verzoeker, met zijn betoog, waarin hij voorhoudt dat de door hem aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, dan wel dat door de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, niet aantoont dat deze motivering niet zou volstaan. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de elementen uit de aanvraag herhaalt en telkenmale

herformuleert, wat uiteraard niet van aard is om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Verzoeker poogt dan wel de situatie te duiden, doch overtuigt niet op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin toont verzoeker door het herhalen van elementen uit zijn aanvraag aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek of geen correcte belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker stelt nog dat als *accessorium* van de beslissing tot de onontvankelijkheid ook het bevel dient te worden vernietigd en geschorst. Echter aangezien de middelen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing niet gegrond worden verklaard, is dit betoog niet dienstig.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN